

Pastorale brief aan de gemeente

De afgelopen dagen waren voor velen in de gemeente dagen vol met gevoelens. Het voorlopige besluit van de kerkenraad om in de Dorpskerk de erediensten gezamenlijk te vieren riep veel op bij u, jou en ons.

Verlangen en hoop, dát we als gemeente samen gaan vieren, met jong en ouder. Een levende kerk, die geloof, hoop en liefde wil delen.

Opluchting, dat er een besluit ligt en we nu concreet kunnen kijken hoe we verder gaan, want dát willen we samen: bouwen aan onze gemeente, waarin zoveel goeds en moois gebeurt.

Er is verdriet en teleurstelling, omdat het niet blijft zoals het was, om de krimp van de kerk, om het sluiten van de Marcuskerk vol dierbare herinneringen.

Er zijn vragen en zorgen, over de eigen situatie en die van andere gemeenteleden (voel ik me thuis in de Dorpskerk, wat blijft en wat verandert, hoe kom ik bij de Dorpskerk?).

Er ontstaan ideeën, over 'kerk in de wijk', nieuwe initiatieven om buiten het kerkgebouw van betekenis te zijn als geloofsgemeenschap in Leusden.

Er zijn inhoudelijke bezwaren tegen de keuze van de kerkenraad, die zorgvuldig zullen worden bekeken en besproken.

En er is dankbaarheid, dát we samen dit proces kunnen doorlopen, wetend en voelend dat het moeilijk is en pijn doet, maar vertrouwend op God en elkaar. Dankbaarheid ook voor de kerkenraad die al anderhalf jaar met de gemeente zoekt naar wegen van toekomst, om kerk van Christus te kunnen blijven in Leusden, niet alleen nu, maar ook in de toekomst.

In de afgelopen week was ik – Erica- in gedachten terug bij twee jaar geleden. Toen kreeg ik het beroep uit Leusden. Jullie vroegen me om een ontzettend fijne gemeente achter te laten, ons gezin te verhuizen naar een onbekende plek en met jullie de toekomst in te gaan. Dat moesten Niels en ik vertellen aan de kinderen, drie tieners. Wat was dat spannend, wat was er verdriet om los te laten wat ons zo dierbaar en vertrouwd was. Een gemeenschap, een thuis, vrienden, het bekende... Wat waren er veel vragen en zorgen bij mij en ons gezin. Want je weet wat je hebt, niet wat je krijgt... Zoveel vragen kon ik niet beantwoorden. Maar er was ook verlangen en hoop. De wetenschap dat we elkaar hadden, als gezin. Dat overal lieve mensen wonen. Dat je er met elkaar de schouders onder moet zetten. Maar bovenal was er bij ons allen vertrouwen. In de God die meegaat, die vasthoudt en erbij blijft. Nu, twee jaar verder kijken we terug op een bewogen tijd en weten we ons ook hier in Leusden thuis.

Niet in een gebouw, maar in een gemeenschap van mensen, met wie we een hoop liefde en geloof delen.

Deze dagen doen mij – Rob- denken aan de tijd die komt. Niet alleen helpt God ons door deze moeilijke periode heen, maar er is ook perspectief. Het is net als met pensioen gaan. Je neemt met dankbaarheid afscheid van een prachtige periode. Je begint aan iets nieuws, eigenlijk weet je niet precies hoe en wat. Toch ga je, misschien een beetje onzeker, maar met een steuntje in de rug van goede herinneringen en de zekerheid dat God nooit loslaat. God zegent ons niet alleen met moed, maar ook met creativiteit om samen iets nieuws te beginnen.

Wij heten niet voor niets 'gemeente van Christus'. Leeftijd, dorpsgrens, noch gebouw bepaalt onze identiteit. We zijn gemeente van Christus. Dat mag ons moed en vertrouwen geven in deze tocht op weg naar de toekomst. Wij hopen en bidden en zullen eraan werken, dat we mét God en elkaar verbonden blijven en Jezus volgend gemeente zijn in Leusden. Dat we omzien naar elkaar in deze tijd van vragen en verdriet, maar ook een tijd van perspectief en verwachting. Weet ons -en ook de kerkenraad - te vinden als je in gesprek wilt. Deel je hoop, je vragen en je vertrouwen onderling. Maar bovenal: Houd elkaar vast, gelovend dat God ons zal vasthouden. Vandaag en alle dagen.

Ds. Rob en ds. Erica

7 november 2024